

ONHAL-1 ONHAL

EYLÜL 2017

YIL 3 , SAYI 10

ONHAL'den Büyük Başarı

EMEĞİ GEÇENLER

SAHİBİ
Şaban YAVUZ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Musa AVCI

YAYIN DANIŞMANI
Yahya Kadir ÖZ

EDİTÖR
Sena KILIÇEL

DÜZEN VE TASARIM
Mustafa DEĞERLİ
Cantekin TURAL

ADRES
OSMAN NURİ HEKİMOĞLU
ANADOLU LİSESİ

2016-2017 eğitim öğretim yılı mezunu okulumuz öğrencisi Nail Ölmez, LYS sınavında Türkiye 102'si olarak gurur kaynağımız olmuştur. Öğrencimizin başarısında emeği geçen öğretmenleri ve ailesini tebrik eder bundan sonraki hayatında başarılar dileriz.

Okulumuza Veda Ettiler

Okulumuz öğretmenleri Hüseyin Kocabaş, Bülent Çevik, Nevin Açıksöz, Tufan Özek, Sait Okutan okulumuza veda ettiler. Tüm öğretmenlerle toplanıp bir veda yemeği yedikten sonra okul müdürümüz Şaban Yavuz tarafından öğretmenlerimize plaket verildi. Öğretmenlerimizin bundan sonraki hayatlarında ve gittikleri yerlerde güzel, mutlu ve sağlıklı bir hayat geçirmesini temenni ederiz.

Nevin Açıksöz hocamız veda konuşmasında ONHAL ruhuna dikkat çekerek şunları söyledi: "10 yıl görev yaptığım, samimi, dürüst, sevgi dolu dostluklar edindiğim ve çok güzel anılar biriktirdiğim okulumdan bugün ayrılmış bulunmaktayım. Öncelikle problem çözme becerisi, iletişim becerileri gibi konularda çok şey öğrendiğim, zaman zaman anlattığı kıssalarla hayata dair bilgiler edindiğim çok sevdiğim, saydığım müdürüm sayın Şaban Yavuz'a, gerek kişisel gerek öğrencilerle ilgili konularda desteklerini esirgemeyen müdür yardımcılarımız sayın Sait Okutan ve sayın Ümit Sariatın'a, okula emeği geçen sayın Saffet Deveci'ye, rehber öğretmenlerimiz sayın Nedim Denizli ve Yahya Kadir Öze, her gün okula aynı istek ve heyecanla gelmemi sağlayan -tek tek isimlerini saymadığım- tüm arkadaşlarıma, öğretmenliğin ve öğretmenin keyfini yaşatan sevgili öğrencilerime teşekkür ederim. ONHAL ruhunun hep yaşaması ve yeni başarılarla imza atması dileklerle..."

Sait Okutan hocamız ise veda konuşmasında ONHAL'den ayrılmanın hüznüne değinerek şunları söyledi: "Veda sözleri, zor söylenen söylendiği zaman da keşke şunları da yazsaydım diye hep bir yanı eksik kalan sözlerdir. Veda sözleri, dostlardan, arkadaşlardan ayrılma zamanının geldiğinin satır aralarında dolaşırken tüm arkadaşlarla vedalaşmanın resmidir.

Dokuz yıl boyunca birlikte olduğum mesai arkadaşlarım ve öğrencilerimden ayrılmak kolay olmasa gerek. Acısıyla, tatlısıyla güzel günler geçirdiğim Hekimoğlu'ndan galiba ayrılma zamanının geldiğini bu yazıyı yazarken bir kez daha anlamış bulunmaktayım. Ayrılığın verdiği bu hüznün anlarında bütün arkadaşlarımdan ve öğrencilerimden haklarını helal etmelerini istirham ediyorum. Hakkım varsa şayet haklarımı değerli mesai arkadaşlarım ve sevgili öğrencilerime helal ediyor, sizleri çok sevdiğimi bir kez daha ilan etmekten gurur duyuyorum. Dualarınızda unutmamanız dileğiyle saygı ve sevgilerimi sunuyorum. Uzay dolusu sevgilerimle. Allah'a emanet olun."

HASBİHAL

ISMAIL DEMIRBAS

OKURLUKTAN YAZARLIĞA GEÇİŞİNİZ NASIL GERÇEKLEŞTİ?

Henüz kendimi okurluktan yazarlığa geçmiş olarak görmüyorum. Ben halen bir okurum. Yazarlık konusuna gelince ben kendimi henüz yazar olarak da adlandıramıyorum doğrusu. Bu galiba okuyucunun takdiri. Kitabı okuyanlar bizi yazar olarak görmeye başladıklarında ancak biz bir yazar olabiliriz.

KİTABI YAZMAYA BAŞLAMA HİKAYENİZDEN BİRAZ BAHSEDER MİSİNİZ?

Kitabın hikayesi şöyle: “Geçen yıl okulumuza kütüphane açıldığında, kitaplar raflara yerleştirilirken Ayşenur Ünal ‘hocam sizin kitaplarınız ne zaman bu raflarda yer alacak?’ diye sordu. Ben de ‘Daha çok bekleme gerek.’ dedim. Gerçekten de içimde henüz bir kitap yazma fikri doğmuş değildi. Çocukluğumdan beri biriktirdiğim hikayelerim vardı ama onların ne zaman günyüzüne çıkacağı konusunda bir fikrim yoktu. Belki Ayşenur’un bu cümlesi beni tetiklemiş olabilir. Yazılı haftasıydı ve öğrencilerimiz o haftalarda yazılı çalışırken ben de gizli gizli ajandama çocukluk dönemimde şahit olduğum, gözlemediğim hikayeleri yazmaya başlamıştım.” Kitap için kalemi ilk elime alışım bu şekilde gerçekleşti.

TÜRK YAZARLAR İÇERİSİNDE BU KİŞİNİN ESERLERİ BENİ YAZAR OLMAK İÇİN ÇOK İŞTAHLANDIRDI DİYEBİLECEĞİNİZ BİR YAZAR VAR MI?

Bu konuda ilk aklıma gelen cevap kesinlikle Mustafa Kutlu. Çünkü onun hikayelerinde bazen bir otobüs yolculuğundan bir hikayenin çıkabildiğini, bazen Sır kitabında olduğu gibi köydeki bir çiftçinin suflığından bir kitap çıktığını, bazen beyhude ömrümde olduğu gibi bir köy hayatından güzel bir öykünün çıktığını gördüm. Mustafa Kutlu bana aslında her birimizin hayatında yazılmamış hikayeler olduğunu, güzel cümlelerle anlatıldığında bir çoğumuzun hayatından güzel hikayeler çıkabileceğini düşündürmüştür hep.

DÜŞÜNCELERİNİZİ, HİSLERİNİZİ VE HAYALLERİNİZDE KURGULADIKLARINIZI BİR BAŞKASININ OKUMASI SİZE NASIL HİSSETTİRİYOR?

Mesleğim gereği bugüne kadar fikirlerimi, düşüncelerimi hep sözlü olarak muhataplarıma, öğrencilerime aktarmaya çalıştım. Yazarak aktarmak ise benim için ilk oldu. Elbette söz uçar yazı kalır. Anlatıklarımın bir çoğunun sadece bana ait değil, Anadolu coğrafyasında Müslüman olan tüm gençlerin çocukluk ve gençlik dönemlerinde yaşadıkları ortak hikayeler olduğunu düşünüyorum.

KİTABINIZIN İSMİ GERÇEKTEN ANLAMLI VE ETKİLEYİCİ BİR İSİM OLMUŞ. BU İSMİ NASIL VERDİNİZ?

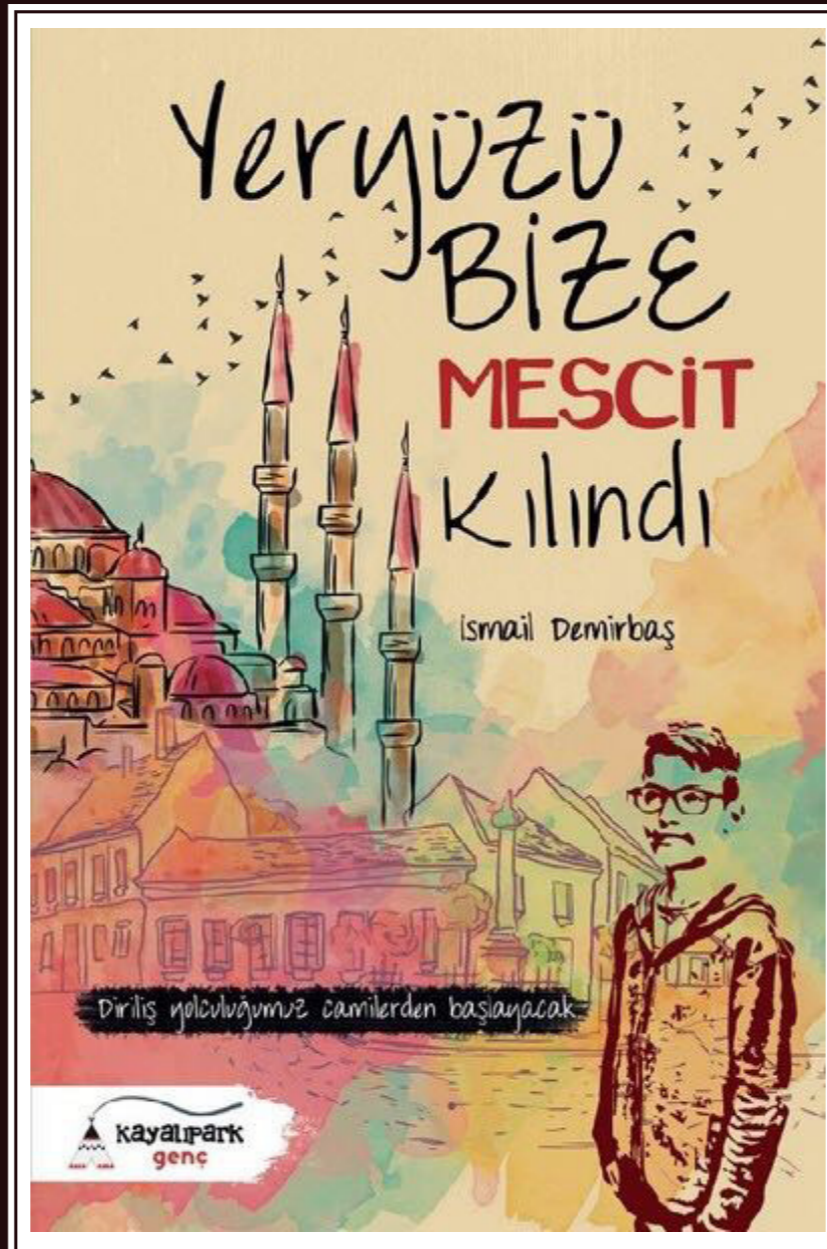
Kitap yazıldıktan sonra isim arayışına girdim. Genelde kitabın merkezinde cami olduğu için caminin de bizim medeniyetimizin merkezinde olan bir mekan olduğunu bildiğim için kitabın isminin böyle olmasını uygun gördüm. Elbette bunun da bir hikayesi var. İl müftümüz Ali Akpınar benim imamhatip lisesinden öğretmenim. Onun bir yazısını okumuştum. Yazısında “Yeryüzü bana mescit kılındı.” hadisini yorumluyordu. Yeryüzünün bir mescit gibi görüldüğünde çok şey değişeceğine inananlardım. Peygamberimizin bu sözü biz bir misyon ve vizyon yüklüyor. Çocuklarımızın mescidi sevmesini hayatlarının bir bölümünde de mescidin olmasını inancım gereği çok istediğim için kitabı böyle adlandırmayı uygun gördüm.

KİTABI YAZARKEN HEDEF KİTLEDE NASIL BİR ETKİ BIRAKMAK İSTEDİNİZ?

Eğer okuyan kardeşlerimde “Benim hikayemi anlatmış, bunları bende yaşadım.” duygusunu oluşturabilmişsem o zaman kendimi başarılı sayabilirim.

PEKİ KİTABINIZDA KENDİ YAŞANTINIZDAN KESİTLER BULABİLİR MİYİZ?

Elbette kitapta anlatılanların büyük bölümü kendi hayatımdan kesitler. Ama bunun üzerine gözlemlerim, tarihte yaşananlardan okuduklarım da bulunmakta.

KİTABINIZDA SİZİ EN ÇOK ETKİLEYEN BÖLÜM HANGİ BÖLÜMDÜ?

Kitapta “Hocam Benim” başlığıyla bir bölüm var. O bölüme geldiğimde kendisinden çok etkilendiğim, kendisini örnek aldığım, adeta asrı saadetten günümüze yansıyan bir şahsiyet olarak gözümde gönümde canlandırdığım, zihnimde kurguladığım, hikayeye kahraman yaptığım hocanın ölümü beni gerçekten çok etkiledi. Aslında oradaki hocanın benim aradığım, olmasını çok istediğim, içimizde de bulunmasını istediğim bir kahramandı. Bu kurguladığım kahraman ani bir şekilde ölünce, ölümün her insanı etkilediği gibi beni de çok etkiledi. O bölümü yazarken ve okurken tekrar tekrar duyulanıyorum. O satırlar gözyaşları ile yazıldı diyebilirim.

KİTABINIZA OLAN İLGİYİ NASIL BULUYORSUNUZ?

Elhamdülillah. Yaz mevsimi okuma oranlarının düştüğü bir mevsim olmasına rağmen, kitapta yazın başlangıcında çıkmasına rağmen yazın sonuna geldiğimizde ikinci baskısı çıkmış oldu. Hamd ediyorum. İlgi gösteren okuyuculara da teşekkür ediyorum.

YAKINDA SİZDEN YENİ ESERLER GÖREBİLECEK MİYİZ?

Bunun henüz bende bir cevabı yok. Yani ikinci kitabın yazılabilmesi için de galiba bir başlangıcın olması gerekiyor. Bir tetikleyici etken olması gerekiyor. Bir de attığımız taş yerini buldu mu acaba? Yani yazdığımız

şey gerçekten okunmaya değer mi? Okuyucu okunmaya değer olarak görüyor mu? Bunun sonucu görmek istiyorum. Eğer bunun sonucu bende bir heyecan yaratırsa her insanın hayatında yazılacak bir çok hikaye olduğu gibi benim hayatımda da yazılacak hikayeler var.

SON OLARAK GENÇ BİR YAZAR ADAYINA ÖNERİLERİNİZ NELERDİR?

Genç yazarlara ancak şunu tavsiye edebilirim ki, bir insan eğer bir konuda bir şeyler yazmak istiyorsa onun onlarca katı okumalı diye düşünüyorum. Yazmak, yazarlık günümüzde çok basite indirgenen bir konuma geldi. İnsanlar okumaktan çok yazmayı öncelik haline getirdi. Ben bunu bir hata olarak görüyorum. Ama elbette ki toplumun bu konuda aydınlanması için, daha çok okur daha çok yazar hale gelmesi için, bir bilgi aktarımı ve kültürel etkileşim için elbette yazmalılar. Ama benim rahatsızlık duyduğum konu insanların daha okumadan, belli bir birikime sahip olmadan hemen yazar olmayı tercih etmeleri bence bir hatadır. Böyle bir hatadan Allah’a sığınırım. Eğer bir kişi yazar olmayı düşünüyorsa, hedefliyse onlarca katı okumalıdır diye düşünüyorum.

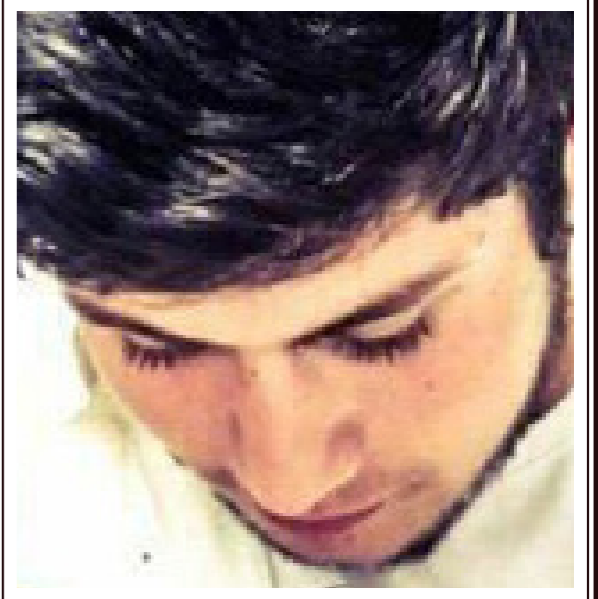
Onhal Bosna Topraklarında

Okulumuzun öğrencilerinden Taha Akgül, Nail Ölmez, M.Tarık Kaymakçı ve Yavuz Bolay Karatay üniversitesinin düzenlemiş olduğu liseler arası bilgi yarışmasında Konya birinciliğini alarak Bosna'ya gitmeye hak kazandılar. Bosna'da yaşananlarıysa öğrencilerimize eşlik eden Hasan Abaoğlu öğretmenimiz bizlere şu şekilde aktardı:

“22 Ağustos'ta başladı gezimiz. Okulumuza Mayıs ayında Karatay Üniversitesi'nin düzenlemiş olduğu liseler arası bilgi yarışmasında 32 lise arasından Konya birinciliğini alarak büyük bir gurur yaşatan Taha Akgül, Nail Ölmez, M.Tarık Kaymakçı ve Yavuz Bolay isimli öğrencilerimizle günler önce hazırlıklarımızı tamamlamıştık. Comenius ve Erasmus Plus projeleriyle defalarca Avrupa'nın farklı ülkelerinde bulunmama rağmen içimde değişik bir heyecan vardı. Uzun bir süredir gitmek istediğim, tam 539 yıl ecdadımız Osmanlı hakimiyetinde kalmış olan SarayBosna ve Belgrad'ı ziyaret edecektik. Aynı günün öğlen saatlerinde SarayBosna'ya indi uçağımız. Havaalanında bizi bekleyen rehberimiz önümüzdeki dört gün hakkında bilgi verirken otobüsümüz şehir merkezine yaklaşmıştı. Bizi ilk karşılayan şehrimizde uzun yıllar hizmet verdikten sonra kardeş ve dost şehir SarayBosna'ya hediye edilen tramvaylar oldu. Ülkemiz ve şehrimizle gurur duydum biran. SarayBosna içinden Miljacka Nehri'nin aktığı çok güzel bir ova. “Sarayova” ismi de oradan geliyor. Osmanlı Türk kültürünü her sokağında görmek mümkün bu şehrin. Otelimize geçmeden Bosnahersek'in 1990'ın ilk yarısında çok büyük acılar çektikten sonra bağımsızlığını kazanmasında en büyük emeği olan, Avrupa'luların Bilge Kral ismini verdikleri Aliya Izzetbegoviç'in mezarını ziyaret ettik. SarayBosna'yı tepeden gören, Osmanlı'dan kalma büyük bir mezarlıkta, mütevazı bir anıtın altında yatmakta bu büyük insan. Şehrin birçok binasındaki kurşun ve şarapnel izleri o acı yılların unutulmaması için özenle korunmakta. Aliya Izzetbegoviç ve Sırpların gerçekleştirdiği soykırında şehit olan dindaşlarımıza okunan Fatiha'lardan sonra otelimize döndük. Ertesi gün şehrin diğer görülmesi gereken yerleri vardı programımızda. Çok büyük acılar çekilmesine rağmen müslümanlar ve hristiyanlar büyük bir uzlaşma sağlamayı başarmışlar. Camileriyle, kiliseleriyle ve hatta sinagoglarıyla farklı kültürlerin bir arada yaşamayı öğrendiği bir barış şehri olmuş SarayBosna. Başkenti olduğu Bosnahersek Cumhuriyeti'nin siyasi yarısında da bu harmoniyi görmek mümkün. Ülke Müslümanları, Katolik Hırvatları ve Ortodoks Sırpları temsil eden üçlü bir yönetim sistemine sahip.

İkinci günün sonunda Sırbistan'ın Başkenti Belgrad'a geçtik. Mesafe 350 km olmasına rağmen, balkanların, bizim Karadeniz bölgemize benzeyen coğrafyası ve dar yollarıyla yolculuğumuz sekiz saat sürdü. Yine otelimize geçmeden küçük bir şehir turu yaptık. İki milyon kişinin yaşadığı büyük bir şehir Belgrad. Sırplar da aynı savaşta Nato güçlerinin bombardımanında zarar gören binalarını muhafaza etme gereğini duymuşlar. İlk ziyaret yerimiz ecdad mirası olan Osmanlı Camii oldu. Daha sonra Belgrad kalesine geçtik. Sava Nehri'nin Tuna Nehri ile birleştiği harika bir manzaraya sahip olan bu kalenin insanı Orta Çağa götüren masalımsı bir havası var. Belgrad'ın diğer Avrupa başkentlerinden tek eksiği bir metroya sahip olmayışı olsa gerek. Trafik sıkışıklığı her an yaşanmakta. Şehir merkezinde bizim Zafer'imizi andıran trafiğe kapalı bir caddede her türlü turistik eşyayı bulmak mümkün. “Kale” isminde Gaziantepi bir vatandaşımızın işlettiği güzel bir lokanta da var bu caddede. İkinci günümüzün büyük bir kısmını da bu caddede geçirdikten sonra Nicola Tesla müzesini ziyaret etmek istedik. Lakin geç kaldığımız için içeriye girmeden otelimize döndük. 26 Ağustos sabahı İstanbul'a dönmek üzere otelimizden ayrıldık. Unutamayacağımız güzel bir dört günün ardından yurda geri döndük.”

Ömer Faruk AKTAŞ

Hafız ile Çay Saati

Baharı Beklerken

21. Yüzyılın ilk çeyreğinde Âlem-i İslam en şiddetli sonbaharını yaşıyor. İçimizdeki hüznün ve keder hiç bitmiyor. İslam coğrafyası kan kusuyor adeta.

Peygamberimizin bir vücuda benzettiği Müminler dertten kurtulamıyor.

Canımız, ciğerimiz Mes-cid-i Aksa, yıkılma tehlikesi geçirirken sağ kolumuz olan Suriye bombardımana maruz kalıyor. Bir tarafta elimiz olan Arakan kesiliyor, Afrika'daki açlık midemizi ağrıtıyor...

Hazan mevsimine ulaşan ağaçlar gibi olduk; her gün bir yerlerde bir yaprağımız dökülüyor.

Bahar yağmurlarını bekleyen Gazzeli Yetimlerin üzerine mermi yağıyor...

Ne kadar sınıksız giyinsek te korunmak için rüzgardan, yüreğimiz yanıyor, içimiz kavruluyor çünkü ölen İhvan-î Müslüman.

İslam Güneşi, güz günleri gibi daha az ışık vermeye başladı. Karanlık yüzler kahkahalarını dinletiyorlar dünyaya... Sanki farklı küredelermiş gibi baharı yaşıyorlar. Peki ne zamana kadar ?

Ümmet bir şeyler anlayabilecek mi? İbrahimî bir duruşla Nemrutların karşısına çıkabilecek mi ? Sonbaharın ilk üç harfini silebilecek mi ? Çünkü bahar, her yaprağın çiçeğe dönüştüğü bir mevsimdir. O yüzden Haydi! Bismillah de!

Bir şiir ateşle !

Bir tekbir getir !

Bir taş at!

Bir yumruk yükselt !

Bir çiçek ol!

Diyor ya Güzel Adamlardan bir tanesi:

Evet, bir çiçekle bahar olmaz

Hangi Kitap Okunmalıdır?

Bir kitabı okumaya karar vermek zorlu bir seçimdir. Birçok kitabın içinden kendimize uygun olanını her zaman seçemeyebiliriz. Bunun için gerek çevremizden gerekse kaynaklardan yardım alırız. Peki aldığımız yardımlar doğrultusunda doğru kitabı seçebiliyor muyuz? “Ölmeden Önce Okunması

Gülsena BAYAR

Gereken 100 Kitap” vb. listeler bize gerçekten iyi kitapları mı öneriyor?

Öncelikle bir kitabın sert ve ağır eleştiriler alması o kitabın kötü olduğunu göstermeyeceği gibi çok

okunması veya satılması da iyi bir kitap olduğu anlamına gelmez. Bundan dolayı iyi veya kötü kitabı ayırt etmek zordur. Zaten kötü eleştirilerin büyük bir çoğunluğu okurun yazarla zıt düşüncelere sahip olmasından ortaya çıkıyor, bundan dolayı herhangi bir

kitabı okumadan önce eleştirilere dikkat

etmemek doğru kitaba daha çabuk yönlendirir. Revaçta olan

kitaplar ise iyi kitap arayışından uzaklaştırıp onları okumaya daha çok iter, bu da iyi kitabı yanlış yerlerde aramaya sebep olur.

Amos B. Alcott “Ümitle açılıp kazançla kapanan bir kitap, iyi bir kitaptır.” demiştir. Peki kazanç nedir, kitaplar ne kazandırır? Bu her şeyde olduğu gibi tercihe ve yönelime bağlıdır. Belki yeni bir dünyayı keşfetmek, belki ilgi duyulan herhangi bir konu hakkında gelişmek belki de sadece eğlenceli vakit geçirmek istenebilir. Kitapların insanlara sunabileceği birçok kazanç vardır ve onların

hangisine sahip olmayı yine bizler seçeriz. Okur olur da kötü bir kitabı okumaya karar verirse bir şeyler kaybeder mi? Kitapların yazarın vermek istediği mesaja bakılmaksızın basılması yanlış düşünceleri de empoze edebilir. Bu da istenilen kazançtan uzaklaştırmakla kalmayıp zararın en büyüğünü verir. İşte bu yüzden hangi kitabın okunacağı insanlar için büyük bir önem arz eder. Seçilen kitabı okurken akla hep “Bu kitap aslında ne anlatmak istiyor ve derininde ne var?” diye düşünülmesi gerekir çünkü kitaplar aldatici olabilir. Süslü kelimeler ve olaylar silsilesinin ardında yatanı kitabı okurken fark edemesek de o bilinçaltımıza yerleşecektir. Bu da kitapların derinliğinde olanı fark etmemiz gerektiğinin bir kanıtıdır.

Sevim Altunay

Hayal ile Gelecek

Hayallerimin ve gelecekle ilgili bütün umutlarımın zamanla yarıştığı zorlu bir yolda ilerliyorum. Belki de günün yarısını çoktan doldurmuş biz kelebeklerin en sık kanat çırpması gerektiği yerdeyim. Anılarımı arkama almış duraksız bir yelkovanın peşinde koşturuyorum.

Kendimi kalabalığın akıntısına kaptırdığım sırada tam karşıma dik bir yokuş çıkıyor. Önümde iki seçenek... Tırmanmaya başlayıp bu

dik yokuşun ardındaki güzelliklere kavuşmak ya da durup hayatın karşıma çıkardıklarıyla yetinmek... Beni bekleyen bu zorlu yolun şaşkınlığıyla biraz duraksıyorum. Yokuşu tek nefeste aşım ardındanki bayırda koşturduğumu hayal ediyorum. Hayal kurmanın verdiği sakinliğimi serin bir esinti kesiyor. Rüzgar, desteğini ve sevgisini hiç esirgemeyen annemin elini andırıyor ve usulca itiyor arkamdan. İşte o an yelkovanın arayışını çoktan açtığını, güzel bir geleceğe ulaşmak için ne kadar çok çalışmam gerektiğini ve ömrümün geri kalanında alacağım her nefesi hak etmem için biraz soluksuz kalmak zorunda olduğumu fark ediyorum.

Aldığım her nefesi hak etmek istiyorum. Dünyaya kendimden bir iz bırakabilmek, ulaşabildiğim her yere sevgiyi götürmek, uzanabildiğim kadar çok eli tutmak istiyorum. Binlercesi içinde benim en büyük hayalim göz açıp kapayıncaya kadar geçen hayatımın sonlarında arkama bakıp ben yaşadım diyebilmek... Hayallerime bir adım daha yaklaşabilmem için yapmam gerekense sonuna kadar sevgime ve kendime inanmak, yaşamak için değil unutulmamak için çalışmak...

Hüdanur YILDIRIM

Dünyaya Bedel

Sonsuza kadar yaşayacakmış gibi yaşarız hayatı. Ellerimiz hiç buruşmayacak, bakışlarımız eski parlaklığını yitirmeyecekmiş gibi.

Yürüdüğüm bu sokaklar bile bana pek çok şeyi anımsatırken anlamam, insanlar nasıl duyarsız olabiliyor? Attığım her adımda hayatımı sorgularken ben, mükemmel olduklarını nasıl düşünebilirler bu kadar? Eksiklerle doluyuz, eksikliklerimizi eksikimiz yokmuşçasına davranışlarla kapatmaya çalışıyoruz.

Oturduğum bu duvar kenarında rüzgarın tenimi okşayıp, eşarbımı savurmasına izin verdim. Zaman geçiyordu, biz bizliğimizden geçiyorduk. Zaman daralıyordu, insanlığımız da daralıyordu. Karşımda arabaların arasında elindeki peçeteleri satmaya çalışan ufaklık tekrar hatırlattı kaybolan insanlığımızı. Bu yüksek binalar, kaliteli arabalar ruhumuzun üstüne topraklarını atarken elimiz kolumuz bağlıydı sanki, gözlerimiz bir perdeyle, bir hiçlik perdesiyle sınıksız kapanmıştı sanki. Olduğumuz yerden bir adım atsak bencilliklerimizde boğulurduk, öyle büyük bir adım atmalıydık ki ayağımız takılmadan karşıya, o güzel günlere kavuşmalıydık. Belki bahsettiğim kadar büyük bir adım değildi adımlayışım, ama girdiğim kitapçı huzur doluydu. Oradan ellerimde pek çok kitapla girdiğim bakkal da öyleydi. Şimdi o bilindik belirsizlik rüzgarından ellerim dolu ilerliyordum o çocuklara. Ki gözümde bir çocuktan çok bir dünyaydı onlar. Ah, beliren o gülüşler, masum yüzlerindeki... Yağan yağmurla beraber ıslanan kaldırımlara oturduk. Arabaların tahammülsüz kornaları da umrumuzda değildi. Bizi görmezden gelerek sıçrattıkları sular da. Aldığım kitapları okudum onlara, onlar büyük bir iştahla aldıklarını yerken. Belki yaptığım büyük bir şey değildi, ama çikolataya bulanmış dişlerini göstere göstere gülen o dünyalar her şeye bedeldi...

Sena KILIÇEL

Daktilo

Aldığım nefesin soluk bozumda bıraktığı yakıcı acıyı hissedebiliyorum. Duyduğum sesler zihnimin ücra köşelerine ağırlık yaparken, daha önce işitemediğim sesleri de keşfediyorum. Ellerim durmaksızın daktilonun eskimiş, paslanmış ve bir o kadar da anılarla boyanmış tuşlarında geziniyor. Öyle hızlılar ki yazdığım kelimelere dönüp bir daha bakmıyorum. Kelimeler bilinçsizce dökülüyorlar kağıda. Dışarıda yağmur yağıyor. Damlaların cama çarptığında çıkardığı sesler daktilonun gürültüsüne karışıyor. İçerideki tek ses bu. Parmaklarım bu sesin ritmine kapılmışçasına dans ediyorlar daktilonun tuşlarında. Fakat o kadar nahif ve kibar dokunuyorum ki tuşlara, zaman hem hızlı ve gürültülü hem de yavaş ve sessizce ilerliyor.

Bu daktilo babamındı. Ondan bana kalan tek şey değil. Ama onun bana bıraktığı son şey. Babam bu daktiloyu ömrünün son dakikası da dahil hiç ayırmadı yanından. En son bu daktiloyu verdi bana. Tam son nefesini aldığı anda “Bu senin.” dedi. Ve son nefesini verdi. Aslında öyle korkmuşum ki o ana kadar. Bu daktilo benim hayalim, anılarım, acılarım, hüznüm, sevincimdi. Bu daktilo benim babamdı. Bu yüzden korkum doruğa ulaşmıştı. “Ya daktiloyu bana vermezse.” “Ya daktilosuna hiç dokunulmamasını isterse.” “Ya tüm hayatım olan bu daktilo sadece izleyebileceğim anılara dönüşürse.”

Babamın ölümüne üzülmedim. Babamın ölümüne sevinmedim de. Ben babamın ölümünde babama kavuştum.